

brugbart Udbytte ud af det, tilkommer dem, som reiste Stormen mod Margarine, saa vil jeg for mit Vedkommende tillade mig at nedlægge Indsigelse derimod. Det forekommer mig, at netop de have faaet Ret, som i sin Tid hævdede Ketsfærdighedens og Naturlighedens Krav, og som forlangte Beviser eller i hvert Fald Sandsynlighedsbeviser — thi andre Beviser kunde man vel ikke fordre — for, at det at bryde paa en voldsom og hensynsløs Maade med den naturlige Udvikling var berettiget. At man skulde beskytte det naturlige Smør, vor vigtigste Exportartikel, mod Alt, hvad der kunde udsætte det for Forsælfkning, saa vidt muligt, vare Alle enige om, og at man inden for rimelige Grændser skulde beskytte Forbrugerne mod den Forsælfkning, der kan finde Sted med denne Artikel, som med saa mange andre, vare ogsaa Alle enige om, og derfor forekommer det mig ikke, at de, baade ærede Medlemmer og de mange Andre omkring i Landet, som dengang reiste Janen „rent Land“ egentlig have noget Særligt at rose sig af. For Export til England er jo stegen betydelig i de to sidste Aar, stegen overordentlig, man har slet ikke mærket, at det, at vi ikke gif over til „rent Land“, i nogen Henseende har skadet os. Jeg har i hvert Tilfælde ikke set det paastaet, og derfor kan man altsaa hævde, at der ikke er ført nogen- somhelst Skygge af Bevis for Berettigelsen af de Krav, man dengang stillede, og vi Andre, som stoppede for den Fart, — og vore Modstandere havde en stærk populær Strømning bag sig, som næsten truede med at blive politisk — have i Virkeligheden efter min Opfattelse gjort den bedste Del af Arbeidet. Jeg siger det ikke for at rose den Side af Salen, som man har kaldet Margarinevennernes, men kun fordi Ministeren vilde tillægge sig og sine Venner Rosen. Naar det nu staar paa dette ene Strids-spørgsmaal, Udførselsforbudet, og naar den høitærede Minister siger, at det ikke skader nogen forhaandenstående Interesse, men at det derimod høist sandsynlig vil være til Gavn for vort Smørs Stilling paa det engelske Marked, og at der er et praktisk Moment, som enhver, der har lidt Sands for Præktik, maa kunne følge, saa indrømmer jeg — desværre — at jeg er i det Tilfælde ikke at have nogen Fornemmelse i, saa Henseende, og jeg maa ganske følge den høitærede Minister som absolut Autoritet, hvis jeg skal følge ham. Det vilde jeg ogsaa med den største Fornøielse, naar ikke den almindelige Logik forekom mig at gjøre en lille Smule Oprør derimod, og det er blot for at faae dette klaret, at jeg vil tillade mig at

gjøre nogle Henstillinger saavel til den høitærede Minister som til den sidste ærede Taler for om muligt altsaa at faae disse Tvivl hos mig klarede, som jeg antager, at ogsaa andre ærede Medlemmer have paa dette Punkt. Thi at der kan foreligge Tilfælde, hvor man maa bryde med Regler og Principer, er Noget, jeg ganske i Almindelighed skal indrømme, men Bevisbyrden maa dog hovedsagelig lægges paa dem, der bryde disse Regler. Naar den høitærede Minister saaledes siger, at der ikke ster nogen Skade ved et Udførselsforbud, fordi der kun er udført, jeg tror 1468 Pund Margarine, gjælder det jo i dette Tilfælde som i alle andre, at Udviklingens Gang aldeles ikke kan bestemmes forud. Vilde man i sin Tid, fordi Centrifugerne virkede i høi Grad generende baade i den ene og den anden Henseende, have forbudt dem, vilde vi nu have været meget uheldig stillede, og hvis man havde ment, at Centrifugemørret ikke var saa godt som andet, og derfor havde forbudt deres Anvendelse, saa vilde man derved have stoppet en Udvikling, som nu har taget overordentlig Fart. Intet Menneske kan vide, om Englands Kjøbeevne i de nærmeste eller i alt Fald om nogle Aar netop vil gaa i Retning af at forlange det billigere Produkt. Det afhænger jo af Englands Stilling paa Verdensmarkedet og af, om dets Arbejderbefolkning, da det væsentlig skal være den, der nyder det danske Smør og er vor bedste Kunde, ikke maa gaa over til at kjøbe det billigere Produkt. Snid- lertid vil jeg erkjende, at lige overfor en saa stor Interesse som vor Smørinteresse kan den høitærede Minister ganske vist anføre dette Moment, at der endnu ikke er udviklet nogen Margarineexport — og det har ganske vist altid sin Betydning, at man ikke gjør nogen øieblikkelig Skade. — Men jeg vil dog hævde, at Ingen kan svare for, om det ikke, naar et saadant Udførselsforbud er opretholdt i en Række Aar — har man først faaet det, er det vanskeligt at komme af med det — kan komme til at volde stor Skade i Fremtiden. Spørgsmaalet om, hvorvidt det i Diebliffet vil gavne vor Stilling paa det engelske Marked, er naturligvis Hovedpunktet, men her er det, forekommer det mig, ikke muligt at indse Betydningen af de almindelige Udtalelser, der her ere faldne, eller af de Paralleler, der her ere dragne. Det er bestandig det gamle Spørgsmaal om, hvad Magt vi have til at forhindre Noget, som er os ubehageligt, men som foregaar i et fremmed Land. At man kan væрге sig til en vis Grad imod at blive antaget for at udføre forsælfket Smør, fordi vi her hjemme